

BU KEZ OLMADI!... GÜMÜŞ BAŞARAMADI...

Üç yıldır kış boyunca yalnız kalıyordu Ölçek'te... Ot yığınlarının içinde, komşu örtmelerinin kuytularında soğuktan ve kurtlardan korunup bahara çıkmayı başarıyordu.

Alçakgönüllüydü... Komşulara gönderilmiş iki çuval arpa unuyla, akıl edilip önüne yal yapıp konursa, yarı buçuk karnını doyuruyor; umutla baharı bekliyordu...

Daha sert kışları da atlatmıştı. Dursun Akçam Kültürevi'nin yapım çalışmaları sürerken, kışın ortasında, sıfırın altında otuz derecelerde, Alper Akçam'ın yattığı odanın dışında, pencerenin önünde karı eşeleyip orada yatarak sabaha kadar sahibinin yanında olmayı yeğlemiş, bekçilik görevini de başarıyla yerine getirmişti.

Hiç sorulmasın neden başka bir çözüm bulunmadı, bir yerde korunmadı diye... Evlere, avlulara ballı kaymaklı çağrılarla da davet edilse girmezdi; özgürlüğüne düşküdü o. Yıllar önce sürekli gezip tozmasının önüne geçmek, belki daha iyi bekçilik yapmasını sağlamak amacıyla bağlanmak istemiş, tam bir gün boyunca eve ve herkese sırtını dönüp küsmüş, hiçbir şey yememişti.

Barışçıydı, sevecendi... Gündüz gözüyle eve, bahçeye girip çıkan kimseye bir şey demez, kuyruk sallayarak hoş geldin demekle yetinirdi. Geceleri başlardı bekçiliği, tedirginliği...

Hiç görmediği yakınlarını, dostalarını bile müthiş bir içgüdüyle tanıyarak ayırır, sevgiyle koşardı arkasından.

Başak Akçam yıllarca gitmemişti babasının köyüne. Gümüş'ün yalnızca adını duymuş, fotoğrafını görmüştü. 4. Dursun Akçam Kültür Sanat Günleri için, yıllar sonra baba ocağına, Ölçek Köyü'ne gelmişti Başak. Gümüşü sordu; ortalıkta yok bir süredir, bir yerlere gezmeye gitmiştir denildi. Bir gün sonra Başak evin yüz metre

kadar uzağında, eve doğru yürürken bir köpeğin kendine yaklaştığını, kokladıktan sonra sevgiyle kuyruk sallayarak çevresinde koşmaya başladığını, arada bir üzerine doğru sıçrayarak sarılmak istediğini gördü. Eve kadar köpek Başağa eşlik etti. Başak kapıyı çaldı, çıkan Perihan Akçam'a, "Babaanne bu kimin köpeği, yoldan bu yana benden ayrılmadı, çevremde koşup duruyor..." dedi. Perihan Akçam gülümsedi: "İşte, Gümüş o kızım, seni tanımış, eve kadar getirmiş" dedi.

2003 yazında, Damal şenliği için giderken yolda, Ur ile Orağaz köyleri arasında şosede minicik bedeniyle koştururken bulmuştu onu Alper Akçam. Yolunu yitirmiş minicik bir köpek yavrusuydu. Hiç yabancılık çekmeden arabanın arkasında şenliğin bitmesini beklemiş, sonra da Ölçek'te Akçamlar'ın, Şentürkler'in ve tüm mahallenin köpeği olmuştu.

Alper Akçam'ın yeri başkaydı Gümüş'ün gözünde. Onunla birlikte olabildikleri zaman süresi çok fazla olmasa da, o köye geldiğinde asıl sahibini bilircesine yanında, yakınında bulunmayı yeğlerdi.

İlk iki kış Sultan bibinin emekli öğretmen oğlu Hafiz severek bakmıştı Gümüş'e... Doğa dostu, hayvan dostuydu Hafiz; onun torunlarının da köpeği olmuştu Gümüş. Sonraki yıllar o da evcek kışın İstanbul'a göçmeye başlayınca, Gümüş yapayalnız direnmek zorunda kalmıştı kışın soğuğuna, aç kaldıkça köyün köpeklerine saldıran kurtlara karşı... Ot yığınlarının içinde kendisine girilmesi zor yuvalar yapıyor, komşu örtmelerin kuytularında gizlenerek kurtlardan korunmaya çalışıyordu. Yaz gelince İstanbul'dan, Ankara'dan yaz dinlencesi için gelen çevredeki tüm evlerin köpeği oluyordu Gümüş; hele de çocukların. Kimisi at edip sırtına biniyor, kimisi kuyruğundan çekiştiriyor, kimisi elindeki ekmeği paylaşıyordu...

İki yıl kışı bahar etmeyi, köye dönen sevdiklerine kavuşmayı başarmıştı... Alper Akçam, Ankara Ahlatlıbel mahallesinde aldığı arsaya ev yaptıracak, önümüzdeki kıştan başlayarak Gümüş'ü Ankara'ya getirecek, Başkent'i görmesini de sağlayacaktı. Ne kalmıştı ki baharın gelmesine, yapım işlerinin başlamasına?

Ama bu kez başaramadı Gümüş. 8 Ocak 2009 Perşembe gecesi Bibi evinin komşusu Asker (Ecer)'in örtmesinde üç kurt birden saldırdı Gümüş'e. İçerdekiler sesleri duyana, dışarı çıkana kadar kurtlar alıp götürdüler Gümüş'ü. Doğadaki kavganın kurbanı oldu.

Şimdi o ot yığının başında, o fotoğraf çekilirken gözlerini umudu olmayan bir geleceğe doğru çaktığı gündeki gibi, anılarımızda girip bizimle yaşamak istiyor...

Sen bizimlesin Gümüş, seni unutmuyacağız. Yine telefon edeceğiz seni sormak için, arpa unun bitmiş mi, onu öğrenmeye çalışacağız. Bindiğimiz otomobil mahalleye yaklaşırken, nerede var nerede yok, geldiğimizi sezmiş, duvarın üstünde çoktan çıkıp bizi karşılamaya hazırlanmış olacaksın sen yine... Seni hep seveceğiz Gümüş; yaşamımızın unutulmaz bir parçası oldun... Gel Gümüş gel, düşlerimize gel... Acınla ve sevginle, yüreğimizdeki yerin sıcacık.